

**KLEINE POOTJES,
GROTE LESSEN**

Rik de Lavaletta

© 2025 Rik de Lavaletta

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste druk

ISBN 9789403822280

NUR: 320

Vormgeving en omslag: eigen ontwerp

www.rikdelavaletta.nl

Met dank aan
Lilian de Groot en Finn Audenaert
voor alle hulp en goede tips

Inhoud

Cookie En De Evolutie Van Vertrouwen.....	7
Haren, Haren, Overall Haren.....	11
Krassen Op De Perfectie.....	15
Minnesota En De Kat.....	19
Het Grootste Avontuur Van Verveling.....	25
Agent Cookie En De Open Gordijnen.....	31
De Spooknacht.....	35
De Queen En De Spiegel.....	39
Cookie En De Giraffe.....	43
De Avonturenagenda.....	47
Cookie En De Schoeneninspectie.....	51
De Grote Schoonmaak.....	55
De Drempel Van Vertrouwen.....	59
Cookie En De Onverwachte Doos.....	63
Schermen En Schermen.....	67
De Verfpot.....	71
Kattentreats.....	75
De Ochtend Flippershow.....	79
De Verkeerde Naam.....	83
De Liefdesbijtjes.....	87
Het Luxe Leven.....	91
Het Kleed Der Verborgen Schatten.....	95
Cookie En De Strijd Om De Afstandsbediening.....	99
Cookie En De Droom Van De Grote Jacht.....	103
Cookie En De Kracht Van Onvoorwaardelijke Acceptatie.....	109

Cookie's Ochtendritueel	113
Cookie's Lessen In Leven	117
Cookie En Het Weerbericht	123
De Onverwachte Gasten.....	127
Cookie En De Grote Valentijnsverwarring.....	131
Cookie's Structuur.....	135
Cookie En De Tijdmachine	139
Cookie Shadowpaw	143
Cookie's Kat-Astrophes.....	147
Cookie En De Onzichtbare Jacht	151
Cookie's Grote Carrièredromen.....	155
Cookie En De Kunst Van Zijn	161
Cookie's Levenslessen	165
Cookie En De Grote Dag Van De Onafhankelijkheid.....	169
Cookie En De Zeven Ethieken Van Het Kattenleven	173

COOKIE EN DE EVOLUTIE VAN VERTROUWEN

Toen Cookie voor het eerst bij mij kwam wonen, was ze meer een schim dan een kat. Misbruikt voor de fok en nooit eerder in een normaal huishouden geweest, had ze de wereld leren kennen als een plek waar ze altijd op haar hoede moest zijn. Haar wantrouwen naar mensen was diepgeworteld, en dit maakte elke poging om contact te maken een uitdaging. Een kleine, pluizige schaduw die zich verstopte achter het bed en alleen tevoorschijn kwam als ze zeker wist dat ik ver weg was. Haar grote ogen volgden elke beweging die ik maakte, alsof ze probeerde te begrijpen wie ik was, of misschien gewoon te ontsnappen.

De eerste dagen voelde ik me een vreemde in mijn eigen huis. Elk geluid dat ik maakte leek haar verder in haar schuilplaats te duwen. Een vallende lepel, een dichtslaande deur, zelfs het zachte tikken van mijn toetsenbord bracht een schokreactie teweeg. Vertrouwen was iets wat ze lang geleden had verloren, en ik zou het stukje bij beetje moeten verdienen.

Ik begon klein. Elke ochtend zette ik haar voerbakje neer, op een veilige afstand van haar schuilplaats, en wachtte. Ze at alleen als ik uit zicht was. Als ik haar per ongeluk tegenkwam, stond ze stokstijf stil, alsof ze dacht dat onzichtbaarheid haar enige redding was. Maar met elke dag die verstreek, bleef ze net iets langer staan voordat ze weer verdween. Het voelde

alsof elke seconde waarin ze niet vluchtte, een stille overwinning was.

Weken gingen voorbij, en er kwam een moment dat ze durfde te blijven terwijl ik haar bakje neerzette. Haar staart bleef laag, haar lichaam gespannen, maar ze at terwijl ik aan de andere kant van de kamer zat. Het voelde als een overwinning, hoe klein ook. Soms keek ze op, haar ogen zachtjes in de mijne, alsof ze dacht: “Misschien is dit wel oké.”

De echte doorbraak kwam op een avond, toen ik op mijn TV-stoel zat en een film keek. Het was stil in de kamer, behalve het zachte geluid van de airconditioning. Uit mijn ooghoek zag ik een beweging. Daar was ze, voorzichtig, bijna ongemerkt. Ze sloop dichterbij, sprong met een sierlijke beweging op de bank verderop, en ging aan de andere kant zitten. Haar ogen waren alert, haar lichaam klaar om weg te schieten bij het minste gevaar, maar ze bleef. Het was alsof ze me wilde zeggen: “Ik probeer het. Maar geef me tijd.”

Vanaf dat moment veranderde er iets. Haar schuilplaats achter het bed werd minder belangrijk, en haar nieuwsgierigheid won langzaam terrein. Ze begon mijn bewegingen te volgen, stilletjes, altijd op een veilige afstand. Als ik in de keuken stond, kwam ze dichterbij. Als ik aan mijn bureau zat, sprong ze op het kattentorentje in de buurt. Ze zocht mijn gezelschap, zonder zich nog helemaal bloot te geven. Soms maakte ze een

klein geluidje, iets tussen een miauw en een zucht, wat ik altijd als een stap in de goede richting beschouwde.

De eerste keer dat ze zich liet aaien was magisch. Het gebeurde onverwacht, op een ochtend toen ik met een kop koffie op de bank zat. Zonder waarschuwing sprong ze naast me en bleef daar zitten. Mijn adem stokte. Durfde ik haar te aaien? Zou ik haar afschrikken? Uiteindelijk liet ik mijn hand voorzichtig naar haar toe glijden en raakte haar zacht aan. Haar ogen sloten zich, en ze begon heel zachtjes te spinnen. Het was alsof de muur tussen ons ineens een deur werd.

Nu, maanden later, is Cookie een andere kat. Ze rent door het huis alsof het van haar is, springt zonder aarzeling op mijn bureau terwijl ik werk, en eist 's avonds een plek naast me op de bank of stoel. Maar het mooiste is hoe ze elke avond, net voordat ik ga slapen, naar me toekomt. Ze wacht tot ik in bed lig, springt op mijn buik en spint zachtjes terwijl ze zich oprolt.

Soms kijk ik naar haar en denk ik aan hoe ver we zijn gekomen. Vertrouwen is een fragiele bloem die langzaam bloeit, maar als ze eenmaal open is, verspreidt ze een geur die alles verandert. Cookie heeft me geleerd dat vertrouwen geen groot gebaar is, maar een opeenstapeling van kleine momenten. Een blik, een aanraking, een stil samenzijn. En nu, elke avond wanneer ze op mijn buik spint, voel ik een diepe rust, een zekerheid die er eerst niet was. De onvoorwaardelijke liefde van een dier die

nooit eerder wist wat het was om zich veilig te voelen, heeft iets in mij veranderd.

Door haar heb ik geleerd dat geduld niet alleen een deugd is, maar een vorm van liefde. In mijn interacties met anderen merk ik nu hoe waardevol het is om ruimte te geven, om de tijd te nemen en zonder haast te zijn. Cookie heeft me niet alleen geleerd om geduldig te zijn, maar ook om op de kleine gebaren te letten die echte verbinding creëren. En die les, gegeven door een kleine, voorzichtige kat, is meer waard dan ik ooit had kunnen bedenken.

HAREN, HAREN, OVERAL HAREN...

Mijn leven gaat over haren... Die van mij, die van Cookie, en die van ons samen, want geloof me, het lijkt soms alsof we een gezamenlijke productie hebben gestart. Toen Cookie bij me kwam wonen, dacht ik nog: "Ach, een paar kattenhaartjes, hoeveel last kan dat zijn?" Nou, het antwoord is: veel.

Mijn bed is tegenwoordig meer pels dan lakens, en mijn zwarte T-shirts zijn definitief overgenomen door een soort beige pluizenpatroon. Maar ach, als ik Cookie aankijk, terwijl ze met haar pootjes mijn kussen inpikt, denk ik alleen maar: "Kleine prijs voor zoveel schattigheid."

Het begint 's ochtends al. Zodra ik mijn ogen open doe, kijkt ze me aan met een blik die zegt: "Jij bent van mij." Niet van de wereld, niet van je koffie, nee, van mij. Ze springt op me, geeft een paar enthousiaste kopjes, en ik voel haar haren meteen aan mijn gezicht kleven. Tegen de tijd dat ik mijn eerste slok koffie neem, heb ik al minstens vijf haren in mijn mond gehad. En dat zijn alleen de zichtbare slachtoffers.

Maar ik ben zelf ook geen onschuldige partij. Jarenlang verloor ik mijn lokken, net als Cookie, alsof ze op een geheime missie naar de afvoerput waren. Na drie haartransplantaties, verdeeld over dertig jaar, leek de strijd eindelijk beslecht. Mijn haaruitval stopte, en ik voelde me weer een beetje mens in plaats van wandelend herfstbos.

Maar Cookie had andere plannen. Waar ik stopte met mijn haarverlies, had zij het stokje met enthousiasme overgenomen. Wat een eer, nietwaar? Zij is de nieuwe kapitein van de haarproductie in ons huis. Samen hebben we dus een soort “haar-ecosysteem” gecreëerd. Waar ik de strijd beëindigde, begon zij met volle kracht!

De enige plek waar ik écht haarvrij ben, is onder de douche. Nou ja, voor een paar glorieuze minuten dan. Zodra ik eruit stap, verschijnt Cookie weer. Ze kijkt me aan, spint verleidelijk, en voor ik het weet, wrijft ze zich tegen mijn natte benen. "Kom op, mannetje," lijkt ze te zeggen, "wat is nou een beetje natte vacht tussen vrienden?" En zo is mijn haarvrije moment ook weer voorbij voordat het goed en wel begonnen is.

Toch heeft Cookie een grens: mijn schoot. Daar komt ze (nog) niet. Ze slaapt liever naast me, zoals een zelfbenoemde diva die precies weet hoe dichtbij ze moet blijven om onmisbaar te zijn, maar net ver genoeg om te laten zien wie de baas is. Dat is zij natuurlijk.

Intussen lijkt ze met haar strategische haarverspreiding subtiel te willen benadrukken dat háár territorium niet stopt bij mijn kleren of meubels. Nee, alles is van haar, inclusief mijn ziel.

En ik heb vrede met mijn harige bestaan. Mijn bed is elke dag een slagveld, mijn kleren een lopend bewijs van haar aanwezigheid, en mijn eten komt standaard met een

bijgerecht van kattenslierten. Maar terwijl ik de haren uit mijn koffie vis en de stofzuiger weer eens het werk van twee levens doe, denk ik aan de momenten dat ze zich tegen me aan nestelt, haar ogen dichtknijpt en zacht begint te snorren.

Die simpele gebaren maken alles goed. Ja, mijn huis is een haarwervelstorm, maar het is ook het huis waarin ik elke dag haar liefde voel.

Haren in je koffie? Klein detail. Haren in je ziel? Dat is pas rijkdom. En dat rijkdom een stofzuiger kost die vaker werkt dan ikzelf? Dat neem ik dan maar voor lief.

KRASSEN OP DE PERFECTIE

Ik ben een nerd. Niet zomaar een nerd, maar een met een extreme obsessie voor orde. Mijn keukenkastjes zijn geordend alsof Marie Kondo persoonlijk langs is geweest, en mijn vloer is zo schoon dat een bacterie er spontaan van zou emigreren. Niet dat ik dat ooit heb getest, maar toch: het kán.

Toen nam ik een kat. Cookie, een rescue. Natuurlijk, want ik ben niet zomaar een nerd, maar een ethische nerd. Cookie is prachtig. Zo mooi dat ze ooit misbruikt is als fokkat. Ze heeft waarschijnlijk meer kittens op de wereld gezet dan ik kopjes koffie heb gedronken. Maar daarover praat ze niet. Ze is nu hier. Bij mij. Voor altijd.

In het begin dacht ik dat mijn obsessie voor netheid geen enkel probleem zou zijn. Ik had een plan. Routine. Strakke opvoeding. Cookie zou de meest voorbeeldige kat ooit worden. Geen haren op de bank, geen rommel rond de voerbak, en al helemaal geen krassen op mijn zorgvuldig uitgekozen meubels. Het aanrecht? Absoluut verboden terrein. Ik was ervan overtuigd dat mijn huis een toonbeeld van perfecte orde zou blijven... of zo dacht ik tenminste.

Spoiler: dat liep anders.

Vanaf de dag dat zij zich thuis voelde, veranderde mijn appartement in een slagveld. Cookie zag mijn interieur als haar persoonlijke jungle gym. Ze klom in mijn open kasten,

gebruikte mijn (gelukkig betaalbare IKEA-vloerkleed) als krabmat, en gooide speeltjes door de kamer alsof ze een katapult bediende. Haar pièce de résistance? Mijn geliefde bubble chair van Eero Aarnio. Daar zwiert ze in rond alsof ze auditie doet voor Cirque du Soleil, krassen achterlatend als permanente souvenirs.

In het begin ging ik kapot. Letterlijk bijna. Ik rende de hele dag achter haar aan met een kruimeldief en een allesreiniger alsof ik deelnam aan een olympische schoonmaakmarathon. Zelfs mijn robotstofzuiger, ooit een luxe back-upplan, werkt nu overuren. Hij schuifelt vaker door de kamer dan ik zelf. Of nou ja, hij probeert het. Tegenwoordig botst hij stevast tegen haar speeltjes aan, stopt abrupt en blijft moedeloos in een hoek staan. Soms denk ik dat hij overweegt zich ziek te melden, zich vrijwillig bij de katten in de kattenhemel aan te sluiten, en te roepen: "Sorry, maar dit is te veel voor mij." Of hij kijkt me met een blik aan die zegt: "Help mij."

Cookie? Die keek me alleen aan. Haar blik zei precies: "Echt, is dit je leven?"

En daar, ergens tussen de zoveelste kras op de bubble chair en het vierde balletje dat onder de fauteuil verdween, gebeurde er iets. Een kleine breuk in mijn perfectionisme. Cookie dwong me te erkennen wat ik altijd al wist, maar nooit durfde toe te geven: perfectie is een illusie. En eerlijk? Het is ook best saai.

Langzaam begon ik losser te worden. Begrijp me niet verkeerd, ik ben nog steeds de persoon die een plumeau paraat heeft alsof het een zwaard is, maar ik heb geleerd dat een paar haren op de bank of een kras op een meubel niets meer zijn dan bewijs dat er geleefd wordt.

Eindelijk, zelfs als ik mijn robotstofzuiger in de hoek zie zitten kijken, begrijpt hij, net als ik: chaos is nu gewoon onderdeel van ons leven. Want zelfs de meest ordelijke dagen worden met een klein beetje kattenchaos verrijkt.

Het ironische? Na al die jaren van reizen, relaties en leren over wie ik ben, is het deze kat die me écht iets belangrijks bijbrengt. Ze laat me zien dat chaos niet slecht is, dat chaos een orde is die zichzelf schept... als je maar goed kijkt! Mijn huis is geen museum. Het is een thuis, een plek waar elke kras, elk haar, en elke opengereten kussen een herinnering is aan een levendig, imperfect leven.

En die krasjes op de bubble chair? Die geven het karakter.

